

סתוי, יגאל

יגאל, בן לודיה ושמואל, נולד ביום ב' באדר תש"י (19.2.1950) בירושלים. בעיר זו עברו עליו חוויות ילדותו ובה השלים את מסלול לימודיו. הוא למד בבית הספר היסודי ברחביה ואחרי-כך המשיך וסיים את לימודיו בבית-הספר התיכון על-שם יצחק בן-צבי. כתלמיד היה חרוץ, שוקד על שיעוריו ומתמיד בכל אשר עשה. תמיד חתר במרץ להשגת מטרות שהציב לעצמו ודבק במשימותיו, אך גם כשהגיע להישגים וזכה בשבחים, ידע לשמור על ענווה וצניעות. "יגאל של כולנו", כפי שקראוהו מכריו ומוקיריו הרבים, היה עלם חמודות, בעל נימוסין ונעים הליכות. ביחסו למבוגרים נהג כבוד ואיפוק, והם השיבו לו מידה כנגד מידה, אף-על-פי שהיה צעיר מהם. רבים מהמבוגרים אף נהנו לשוחח אתו ברצינות רבה. הוא היה חבר בתנועת "הצופים" ואחרי כן גם מדריך בה. הצלחתו הייתה רבה, וכשהיה בן שבע-עשרה נבחר לייצג את תנועת "הצופים" של ישראל בחגיגות המאה לתנועת הצופים שנערכו בקנדה. לשליחות זו יצא מתוך ידיעה כי הוא מייצג את הנוער בישראל וכי דמותו והתנהגותו ישמשו אמת-מידה להערכתו בחוץ לארץ. הקשרים שקשר שם עם נוער יהודי ולא-יהודי לא נותקו זמן רב ונמשכו באמצעות התכתבות ענפה.

יגאל גויס לצה"ל בתחילת אוגוסט 1968 והתנדב לחיל-האוויר. במרס 1970 השלים בהצלחה את הכשרתו בבית-הספר לטיסה והוצב בטייסת קרבית. הוא התקדם ועבר מסוג מטוס מסוים למטוס משוכלל יותר ולבסוף מונה טייס ב"פנטום" וגם מפקד קורס ניוטים בביה"ס לטיסה. יגאל היה טייס מעולה ואף נמנה עם הצוות האווירובטי של בית-הספר לטיסה. במלחמת יום הכיפורים הוחזר לטייסת מבצעית וביצע שלושים ותשע גיחות בכל החזיתות. באחת מהן, ביום 23.10.1973, הפיל מטוס "מיג 21" סורי. לסיכום פעולתו במלחמה ציינו מפקדיו כי "למרות גילו הצעיר ולמרות כל הבעיות, לחם יפה ועמד בכל המשימות". בשל כך הומלץ להעלותו לדרגת סרן לפני הזמן המיועד. זמן מה לפני נופלו בקרב נתקבל, באישור שלטונות צה"ל, לאוניברסיטת בן-גוריון, למגמת הנדסת-חשמל ואלקטרוניקה. במלחמת ההתשה, שלאחר מלחמת יום הכיפורים, נטל יגאל חלק פעיל וערך גיחות רבות נגד הסורים. בכל גיחה באו לידי ביטוי הכושר והידע שרכש בהתמדה ובמסירות אין קץ וכולן בוצעו בהצלחה. ביום ו', כ"ז בניסן תשל"ד (19.4.1974), הופל מטוסו של יגאל בשעה שתקף סוללת טילים של הסורים. תחילה הוכרז כנעדר ורק אחרי חתימת הסכם שביתת-הנשק הוחזרה גופתו על-ידי הסורים. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו הורים ואחות.

במכתב התנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "אבד לנו אחד מהיקרים שבחברים, לוחמים ובני אדם, יגאל — — — נפילתו הייתה הלם לכל — — — לחיוניותו, לשלמות הרבה שבו, לאופי ולאישיות".

הוריו הנציחו את זכרו על-ידי הקמת קרן, שתעניק מלגות לסטודנטים יוצאי עיירות הפיתוח, הלומדים הנדסת חשמל באוניברסיטת בן-גוריון בנגב, וכן מלגה לתלמידים נזקקים בבית-ספר תיכון ע"ש יצחק בן צבי; כן הקימו הוריו "משחקה" לזכרו בבית-הספר לילדים חרשים-אלמים של אגודת "כל ישראל חברים" בירושלים, שלומדים בו שמונים ילד. חדר ה"משחקה" מכיל עשרות משחקים חינוכיים וספרים רבים.

סתוי יגאל

בן לודיה ושמואל

ירושלים

בעל-נימוסין מלידה היה יגאל, נעים הליכות ואהוב על כל חבריו ומכריו. קרן ממנו תמיד שקט פנימי שהיה משרה שלוה סביבו, וכל אשר עשה — בשקט וביסודיות עשה. היה חרוץ ומתמיד בלימודיו, שוקד וחותר באופן נמרץ להשיג את המטרות אשר הציג לעצמו. יגאל היה דובק במשימה שבחר לעצמו ושומר על צנעה גם כאשר היה קוצר הישגים ושבחים.

בגיל שבע-עשרה יצא יגאל לקנדה לשליחות, מטעם תנועת הצופים הישראלית. בשליחות זו ליוותה אותו הכרת האחריות שהוטלה עליו, לייצג את הנער הישראלי בתפוצה. על שליחות זו של יגאל לקנדה, אומר אביו שמואל סתוי (מנכ"ל המשרד לביקורת של הסוכנות היהודית): „היה זה תיכף לאחר מלחמת-ששת-הימים. בקנדה התקיים אז ג'אמבורי בינלאומי של תנועת הצופים. יגאל נבחר להיות נציגם היחיד של צופי ישראל במופע זה, והצלחתו שם היתה גדולה. הוא התחבב על כל הצעירים והמבוגרים שאיתם בא בקשרים; צילומיו הופיעו שם בהרבה עתונים מקומיים וכתבו עליו רבות. יגאל הנער הצליח לרקום קשרים מצויינים גם עם אנשים מבוגרים, קשרים שקיימים ונמשכים עם המשפחה עד עצם היום הזה.” בעיצומה של מלחמת-ההתשה בצפון, בתקופה שהיה עליו לבצע גיחות רבות בעומקו של שטח-אויב, להיאבק בקרבות-אוויר, — לקח יגאל על עצמו לטפל

סרן יגאל סתוי, היה הטייס האחרון אשר נפל בחזית-הצפון, במלחמת-ההתשה שבאה בעקבות מלחמת יום-הכיפורים. הוא נפל ביום שישי, כז' ניסן תשל"ד, 19 באפריל 1974 — אחד הימים העצובים של חיל-האוויר במלחמתו על השליטה הישראלית בשיא-החרמון. באותו יום, ריכזו הסורים מאמצים רבים לכבוש מחדש את פיסגת-ההר, ומטוסי צה"ל המריאו לשבש את התוכנית הזאת. בקרבות של אותו יום התנגשו בעת-טיסה והתרסקו שני הליקופטרים של חיל-האוויר שלנו, ובאותו זמן גם הופלו שני מטוסים שלנו. יגאל סתוי היה טייס באחד המטוסים הללו, והוא נפל עם מטוסו ונהרג.

יגאל בן לודיה ושמואל סתוי, נולד ביום 19 בפברואר 1950, בירושלים. כאן גדל, למד וחונך — בגן-הילדים, בבית-הספר היסודי, בגימנסיה העברית (נמנה עם בוגריה במחזור יוני 1968).

יגאל ברצון לחיל-האוויר. מימיו הראשונים בחיל זה, הוא ידע לרכז את כל שקידתו והתמדתו למען יצליח לאחר קבלת כנפי-טייס. במרס 1970, החל את דרכו כטייס והוא הצליח תוך תקופה קצרה לכבוש את האוויר ולשעבד את המטוס לרצונו. הוא התקדם והועבר מכלי-טייס אחד לשני, מתוחכם יותר, עד אשר היה לטייס קרבי במטוס „פאנטום“. מבצעיו במטוס זה רשומים בספר המבצעים של יחידתו המצטיינת, וחלקו של יגאל במלחמת יום-הכיפורים ולאחריה זכה להוקרה ולשבח מבחינת דייקנות, מסירות ונאמנות בביצוע המשימות שהוטלו עליו.

המזל הטוב ליווה את יגאל סתוי בכל מבצעיו, במרוצת מלחמת יום-הכיפורים, והוא עצמו יצא בשלום. אך הצער והכאב על החברים שלא חזרו מן המבצעים המשותפים במלחמה זו, על נשותיהם שנתאלמנו ובניהם שנתייתמו, הטביעו על יגאל חותם של עצבות — צל כבד הופיע לפתע על פניו, שקודם תמיד חייכניות היו. יגאל סתוי אמור היה להשתחרר מן הצבא שיחרור מוקדם, שכן התכוון ללמוד אלקטרוניקה בטכניון. במסגרת שירותו הצבאי הספיק הוא לסיים שנת לימודים אוניברסיטאיים, בחוג למתימטיקה, וכן החל ללמוד מדעי המחשב. הוא בנה במור-ידיו מכשירים אלקטרוניים ורק יומיים לפני שנפל הביא הביתה כלי-עבודה חדישים, אותם רכש למטרה זו, אך לא הספיק להשתמש בהם...

סרן יגאל סתוי הובא לקבר-ישראל לאחר שמונה שבועות מן היום בו נפל. גופתו הוחזרה רק אז לאדמת-ישראל, יחד עם 19 הגופות אותן החזירה סוריה עם חתימת ההסכם על הפרדת הכוחות בינה לבין ישראל.

יהא זכרו ברוך.

במשפחות שכולות של חילי-האוויר שנפלו במלחמת יום-הכיפורים. בכל חופשה קצרה שקיבל, מיהר קודם-כל לבקר אצל המשפחות הללו, וכן עמד בקשרים מתמידים עם משפחות של הנעדרים והשבויים מקרב חברי-לנשק, וסייע להן בשעות הקשות ביותר.

לחיל-האוויר נמשך יגאל עוד בנערותו, כשהיה פעיל בקלוב-התעופה בירושלים. בתקופה ההיא בנה טיסנים, הרכיב בהם מנועים והטיס אותם באמפיתאטרון של האוניברסיטה. אחר-כך, כטייס צבאי, הטיס בעצמו אווירונים משוכללים ביותר, הצטיין בקור-רוח ושליטה עצמית מושלמת, וכבעל התכונות הללו נמנה עם הצוות האירובאטי של חיל-האוויר. במבצעיו האחרונים פגע בהרבה מטרות אויב וגם הפיל מטוס סורי, ועל מעלליו הנועזים קיבל תעודת הצטיינות מיוחדת ממפקדת החייל.

כאשר פרצה מלחמת ששת-הימים, היה יגאל מספר חודשים לפני הגיוס, והוא הצטער על הישארותו בעורף. ביום הראשון למלחמה, כשבלב כולם היתה דאגה וחרדה לאשר עלול היה להתרחש בירושלים החצויה, אסף יגאל בשקט את הילדים בסביבת מגוריו, ריכז אותם במקלט ואירגנם לחברה אחת. למחרת, הוא חיפש ומצא לעצמו תפקיד בבית-חולים, בקליטה וסעוד פצועים, והוא היה בתפקידו זה נמרץ ושופע שלווה נפשית, נושא בעול ושותף לסבל ויסורים אנושיים.

עם גיוסו לצה"ל, באוגוסט 1968, נתקבל